

ČETNICKÉ ERFOLGY

MICHAL DLOUHÝ

PRAGO LINE

EDICE OTISKY

PRAGO/LINE

Autor a nakladatel děkují společnosti

Tomáš Unger – Ungermilitarie – Náchod
za podporu při vydání této knihy

Michal Dlouhý

**ČETNICKÉ
ERFOLGY**

Praha 2020
Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE

© JUDr. Michal Dlouhý, PhDr., 2020
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2020

ISBN: 978-80-7517-035-4 tištěná kniha
978-80-7517-037-8 pdf

PÁR ŘÁDKŮ ÚVODEM

Četnická služba byla převážně výkonná a spočívala zejména v konání obchůzek ve svěřeném staničním obvodu a v přilehlém obvodu sousedních četnických stanic.

V prvopočátcích působení četnictva na našem území, které se datuje do roku 1850, kdy obvod četnické stanice tvořilo území celého politického okresu, byly obchůzky vykonávány pěší formou, ale i na koních. S postupným zvyšováním počtu četnických stanic docházelo ke zmenšování staničních služebních obvodů, které bylo možno obsáhnout již pouze prostřednictvím pěších obchůzek, a proto v roce 1876 byla u c. k. četnictva zrušena jízda.

Prvním erárním dopravním prostředkem československého četnictva byla jízdní kola, kterými byly vybavovány od roku 1924 některé z četnických stanic, přičemž služební předpis umožňoval četníkovi ve službě používání i soukromého jízdního kola, za což mu náležel paušál na údržbu ve výši 30,- Kč ročně.

Proces motorizace četnictva byl zahájen až počátkem roku 1928 zřízením pátracích stanic, jejichž služební obvod tvořil obvod krajského soudu čítající zhruba území pěti až deseti politických okresů. Služba na tak rozsáhlém území byla nejprve vykonávána na motorovém kole s postranním vozíkem a od roku 1931 byly pátrací stanice postupně vybavovány osobními automobily. Od roku 1933 zřizované četnické pohotovostní oddíly měly přiděleny, kromě erárních jízdních kol, autokary pro převoz většího počtu osob a motocykly. Od roku 1935 zřizované četnické silniční kontrolní stanice byly vybaveny osobními automobily a od téhož roku zřizované četnické letecké hlídky disponovaly kromě osobních automobilů stíhacími a pozorovacími letadly.

Přes to všechno naprostá většina výkonných četníků sloužila formou pěších obchůzek, přičemž za normálních poměrů měl četník strávit měsíčně ve vnější službě nejméně 180 hodin, zástupci velitelů četnických stanic a vůdci služebních psů nejméně 150 hodin. Pro samotné velitele četnických stanic nebyl určitý minimální počet služebních hodin pro vnější službu předepsán.

S výkonnou četnickou službou a vnitřní správou četnictva byly samozřejmě spojeny různé kancelářské práce, které do nejmenších detailů

SLUŽEBNÍ PŘEDPISY ČS. ČETNICTVA

MIN. VNITRA ČÍS. JEDN. 31.841/13/1928.

VĚSTNÍK ČETN. ČÍS. 9 z 1928.

JEDNACÍ ŘÁD ČETNICTVA

DÍL II.

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ
PRO ČETNICKÉ STANICE A OKRESNÍ
ČETNICKÁ VELITELSTVÍ.

TISKEM A NÁKLADEM STÁTNÍ TISKÁRNY V PRAZE.

upravoval několikadílňý služební předpis, *Kancelářský řád pro četnictvo*, později označovaný jako *Jednací řád četnictva*. Tento služební předpis obsahoval kromě společných ustanovení i zvláštní ustanovení určená pro jednotlivé řídicí úrovně: četnické stanice, okresní četnická velitelství, četnická oddělení a zemská četnická velitelství. Jednou z hlavních byla zásada, že práce kancelářské, zvláště písemné, měly být omezeny na míru nezbytně nutnou, přičemž záležitosti, které mohly být projednány a vyřízeny ústně, měly být takto projednány a vyřízeny.

Na co byl však kladen nebyvalý důraz, bylo zpracovávání *Přehledů dosažených důležitých úspěchů a zvláštních služeb*. Ty zpracovávaly pro každý rok odděleně, dle předepsaných vzorů, jednotlivé četnické stanice a od roku 1928 i pátrací stanice. Uvedené přehledy obsahovaly po měsících a v celkovém ročním úhrnu počty zatčených a udaných osob pro jednotlivé zločiny, přečiny a přestupky, počty zvláštních služeb spočívajících v zatčení, předvedení, domovních prohlídkách, doprovodech vězňů a hnanců, počty hlídek vyslaných v souvislosti s živelnými pohromami a počty nalezených mrtvol a nemocných či zraněných osob. Z přehledu měla být zřejma bdělost stanice a její péče o veřejnou bezpečnost, klid a pořádek a dále měl podat obraz, jak často a k jakým činnostem bylo četnictva použito.

Každý „úspěch“, německy „*Erfolg*“, byl během měsíce zapisován do přehledu podle zápisů ve *Staniční služební knize* obyčejnou tužkou a na konci měsíce byl učiněn definitivní zápis inkoustem. Koncem roku byl přehled uzavřen a do 10. ledna následujícího roku musel být zaslán nadřízenému četnickému oddělení. Kromě toho každá stanice vedla ještě jeden přehled, v němž byly uváděny namísto měsíčních údajů za jednotlivé roky a tyto přehledy zůstávaly uloženy na jednotlivých stanicích. Úspěchy dosažené okresními četnickými veliteli samotnými byly zapisovány do přehledů jednotlivých stanic, v jejichž obvodu bylo úspěchu dosaženo, a rovněž tak byly uvedeny ve staniční služební knize. Velitelé četnických oddělení, na základě přehledů zpracovaných jednotlivými podřízenými četnickými stanicemi (pátrací stanicí), sestavovali každoročně Úhrnný přehled dosažených důležitých úspěchů a zvláštních služeb zpracovaný podle jednotlivých okresních četnických velitelství, doplněný přehledem podřízených stanic. Ten vždy do 20. ledna předkládali nadřízenému zemskému četnickému velitelství. Zemská četnická

Úspěchy četnictva za poslední tři roky.

Celkový počet docílených úspěchů z vlastního popudu a zvláštních služeb četnictva, vykonávaných na příkaz nebo vyzvání úřadů nebo soudů v letech 1935—1937.

V roce	P o č e t										Skutečný stav		
	zatčení	předvedení	udání	domov. prohlídek	asistenci	doprovodů vězňů a hnanců	hlídek vyslan. násled. živelních pohrom	nalez. mrtvol	nalez. nemocných neb zraněných	gázišť m. sl. tř. služby	četn. stanic	četn. pátracích stanic	
1935	42.128	57.934	589.639	1.878	20.522	16.816	1.672	406	167	12.249	2.657	42	
1936	41.038	58.671	612.075	1.625	15.255	16.391	1.496	444	190	13.286	2.655	42	
1937	36.122	56.285	637.508	1.418	14.191	14.840	1.779	526	188	13.395	2.646	42	

Tytéž úspěchy četnictva za rok 1934—1936 byly uveřejněny v časopise „Bezpečnostní služba“ v čísle 5. z roku 1937. V těchto číslicích jsou obsaženy pouze úspěchy četnictva a neskytají tudíž přehledu úspěchů všech našich bezpečnostních sborů (státní stráž bezpeč., komunální policie a jiných). Následující porovnávací tabulka obsahuje přehled četnictvem docílených úspěchů v r. 1935—1937, pokud jde o nejčastěji se vyskytující delikty proti osobě, majetku a veřejné mravopopčetnosti. Pokud lze s číslic této tabulky

usuzovati na všeobecnou zločinnost, jeví se v r. 1937 proti rokům předcházejícím celková tendence opět klesající, ježto v roce 1937 vykonalo četnictvo, pokud jde o delikty v této tabulce výše jmenované, celkem o 20.584 zákroky (zatčení i udání) méně než v roce 1936.

O tom, jestli tento matematický zjev znakem klesající všeobecné zločinnosti vůbec nebo výsledek zvýšené a rozšířené preventivní činnosti četnictva, nelze se vysloviti.

Trestný čin	Opatření četnictva	Počet úspěchů v roce			Poznámka
		1935	1936	1937	
Vražda	zatčení	955	893	783	
	udání	609	521	572	
Loupež	zatčení	520	493	401	v tom vydírání (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi).
	udání	401	375	329	
Zločin krádeže	zatčení	9.084	8.777	6.971	v tom zpronevěry (v zemích historických).
	udání	15.660	18.237	14.739	
Přestupky proti majetku	zatčení	8.913	8.859	7.774	
	udání	135.004	127.320	113.349	
Zločiny proti veřejné mravopopčetnosti	zatčení	973	1.090	1.028	
	udání	1.214	1.248	1.284	

velitelství z obdržných podkladů sestavovala Úhrnný přehled dosažených důležitých úspěchů a zvláštních služeb zpracovaný podle jednotlivých četnických oddělení a předávala ho do 15. února ministerstvu vnitra.

Výše popsaný systém vykazování a hodnocení činnosti četnictva vedl k tomu, že bez povšimnutí výkonných četníků nezůstávalo sebemenší přestoupení zákona, o přečinech a zločinech nemluvě. Každý docílený „úspěch“ byl ve Služební knížce četníka pečlivě zapsán, následně poznamenán ve staniční služební knize a staničním velitelem řádně vykázán. Dosažené úspěchy byly nadřizenými všech stupňů v rámci jimi vykonávané přehlídkové činnosti kontrolovány a také hodnoceny.

Po celou dobu existence samostatného československého státu přežil německý výraz pro „úspěch“, používaný od samých počátků působení četnictva na našem území, v četnické hantýrce a měl v ní své nezastupitelné místo. Proto jsem si jej s prominutím dovolil použít i v názvu knihy, kterou právě začínáte číst. Slovo „Erfolg“ totiž bylo pro příslušníka četnického sboru doslova zaklínadlem a prokletím zároveň. Kýžený „úspěch“, to byla věc, pro kterou byl četník nucen a mnohdy i ochoten doslova vypustit duši. Kniha obsahuje půl kopy povídek popisujících případy vážné, veselé, ale i případy pro četníka samotného s tragickým koncem, které řešilo četnictvo na našem území v období monarchie, republiky a za okupace.

plk. JUDr. Michal Dlouhý, Ph.D.
vrchní policejní rada

www.cetnik-michal-dlouhy.cz

USVĚDČUJÍCÍ STOPY A DŮKAZY

Četnická stanice Křivoklát v politickém okrese Rakovník byla zřízena záhy po zavedení četnictva na území celé monarchie dne 1. srpna 1850, neboť jak Křivoklát, tak Rakovník byly sídlem okresního soudu.

V rámci c. k. četnictva tato stanice spadala pod pluk č. 2 se sídlem v Praze a byla zařazena do prvního křídla, jehož velitelství sídlilo rovněž v Praze, a do jeho třetí čety se sídlem velitelství v Příbrami.

Z počátku byla četnickou stanicí pětimužovou a postupem času se počet zde sloužících četníků zvýšil na sedm. V roce 1866 došlo ke změně organizace četnictva, při níž byly četnické pluky nahrazeny zemskými četnickými velitelstvími.

V květnu 1873 došlo k vydání zákona č. 119/1873 říšského zákoníku, nového řádu soudu trestního, který ukládal bezpečnostním úřadům, tedy i četnictvu „*vyzvídati*“ veškeré zločiny a přečiny stíhané z úřední povinnosti, a v případě, že nemohl konat sám vyšetřující soudce: *bez odkladu mají neodkladná přípravná opatření učiniti, kterýmiž se může věc objasniti, aneb kteráž mohou zabrániti, aby známky trestného činu nebyly odstraněny nebo aby pachatel neuprchl. Četník měl za povinnost jíti za známkami činů trestných, o nichž se dozví. Také má hleděti, vyzvěděti neznámé pachatele a vyhledati příčiny podezření k tomu vedoucí.*

Na křivoklátskou četnickou stanici se v úterý 3. srpna 1875 pozdě večer dostavil řezník Moric Steinreich z obce Hřebečnický a udal, že mu v noci neznámí pachatelé zřejmě pakličem otevřeli jeho krám a odcizili mu třicet liber hovězího masa, dršťky, pět železných háků na maso, jeden řeznický nůž a jeden prázdný pytel, vše v ceně osm zlatých čtyřicet krejcarů.

Po zjištění krádeže vyslal řezník svého syna Morice, aby v okolí obce pátral po pachatelích tohoto činu. Steinreich mladší až odpoledne zastihl na pokraji lesa za obcí Hracholusky ve směru na Novosedly tlupu potulných cikánů rozložených okolo ohně. V kotlech a hrncích se vařilo velké množství masa. Na zemi ležel pytel, který byl odcizen z jejich řeznického krámu. Jelikož se mladý Moric bál přistoupit sám blíže k cikánské tlupě, vrátil se domů a vše sdělil otci, který šel do téměř dvě míle vzdáleného Křivokláta žádat četníky o pomoc.

Na místo se ještě v noci vydala trojice četníků. Na udaném místě však našli ještě vlahé ohniště, ale žádné osoby se zde již nenacházely.

Druhého dne se podařilo pátrajícím četníkům zjistit v obci Týřovice od místního ovocnáře a domkářky, že v noci z pondělí druhého srpna potkali trojici podezřelých mužů, kteří se vyptávali, jak se dostanou do Hřebečníků, vzdálených z tohoto místa ani ne půl míle.

Ve středu 4. srpna 1875 bylo celé osazenstvo křivoklátské četnické stanice zaměstnáno případem rozsáhlejší krádeže, neboť v noci z úterý na středu se v samotném Křivoklátě prokopali neznámí pachatelé do krámu místního obchodníka s látkami, Aloise Löwyho, a odcizili z něho střížné zboží za 239 zlatých 76 krejcarů.

Na místě činu byly pod okny v blátě nalezeny stopy tří mužů, dvou bosých a jednoho v bačkorách, a u stop bačkor byla vždy vyvrtána holí kulatá díra. Velitel stanice, závodčí Johann Kattner, nechal četníka Josefa Gaubeho obkreslit, změřit a zapsat velikost otvorů zanechaných po holi. Četník Gaube podle pokynu závodčího stopy obkreslil a jejich průměr změřil na jeden a půl palce.

Křivoklátská četníci neúnavně pátrali po celém staničním obvodě po pachatelích vyloupení dvou obchodů.

Až v noci na sobotu 6. srpna 1875 po celodenním pátrání četník Gaube přistihl u obce Slabce, v lese nedaleko zdejší rybníky, skupinu tábořících potulných cikánů, tři spící muže a čtyři ženy. Ve světle hořícího ohně spatřil četník ve stromě zabodnutý zcela nový řeznický nůž.

Opatrně se tedy přiblížil k cikánskému ležení a podařilo se mu bez vědomí spících nůž vzít.

Jelikož se pomalu rozednívalo, odebral se četník Gaube do Hřebečníků, kde mu okradený řezník Steinreich potvrdil, že se skutečně jednalo o nůž, který mu byl před několika dny z jeho krámu odcizen.

Do Křivoklátu byl proto na četnickou stanici poslán jízdní posel pro přivolání četnické posily.

V sobotu krátce před polednem byl cikánský tábor křivoklátským četnictvem obklíčen a všichni přítomní, tři muži a dokonce šest žen, byli zatčeni. Jednalo se o četnictvu důvěrně známou rodinu Janečkových. Vůdcem tlupy byla nejstarší z nich, šedesát osm roků stará Terezie Janečková.

Při prohlídce tábora bylo nalezeno již malé množství uvařeného hovězího masa, dále pytel a železné háky na maso odcizené v řeznickém krámě. Kromě toho zde bylo nalezeno i několik šperháků k otevírání zámků. Dále bylo v táboře nalezeno několik rolí čistého střížného zboží.

Tím bylo potvrzeno i důvodné podezření z vyloupení krámu Aloise Löwyho v Křivoklátě.

Nejstarší z mužů, František Janeček, přecházel z místa na místo v rozšmajdaných bačkorách a opíral se o hůl, která po sobě zanechávala kulaté díry. Četník Gaube změřil jemu dobře známé otvory a ty měřily rovného jeden a půl palce!

Prostřední Matěj a nejmladší Josef chodili bosí stejně jako většina ostatních členů potulné tlupy.

Proto byli právem považováni za pachatele obou nedávných krádeží vloupáním do obchodů.

Dalšími členy tlupy byla pětatřicetiletá Marie Janečková starší, čtyřia-dvacetiletá Anna, sedmadvacetiletá Josefa, pětadvacetiletá Marie mladší a sedmnáctiletá Kateřina, všechny samozřejmě Janečkovy, přičemž jejich vzájemné příbuzenské vztahy nebyl schopen nikdo rozluštit.

Všech devět členů potulné tlupy bylo zatčeno a odvedeno do věznice okresního soudu v Křivoklátě.

Obchodník Löwy poznal v četnictvem zajištěných látkách svůj majetek, čímž bylo potvrzeno, že zatčení Janečkové mají na svědomí i vyloupení jeho obchodu se střížním zbožím.

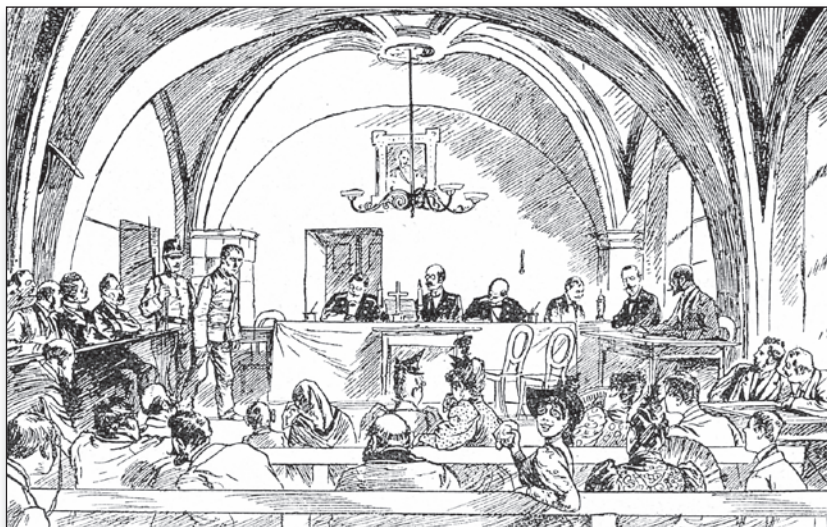
Státní zástupce při křivoklátském okresním soudu vyšetřující oba případy nebyl schopen se zorientovat v příbuzenských vztazích mezi jednotlivými členy tlupy. Nejmladší z žen, Kateřina, která původně četníkům tvrdila, že je jí sedmáct let, se před státním zástupcem začala vymlouvat, že jí ještě nebylo ani čtrnáct let, aby nemohla býti trestně postižitelná.

Všichni beze zbytku za sebou měli pestrou trestní minulost, starší členové tlupy samozřejmě mnohem bohatší. Jednalo se o různé krádeže, ale i loupeže a samozřejmě také o potulku, pro níž byli opakovaně všichni trestáni bez rozdílu.

Ženské členky tlupy při výslechu shodně uváděly, že se živí šitím a opravami oděvů, které nabízejí hospodyním po vsích.

Nejstarší z mužů, František, se vymlouval, že našli v lese ohniště po nějakých světácích a u něho byl v trávě pohozený řeznický nůž, ten sebrali a zabodli jej do stromu, aby se prý o něj nikdo nepořezal.

Nedaleko ohniště ve křoví nalezli skryš plnou látek, některé z nich si ponechali pro svoji potřebu a zbytek rozprodali po okolních obcích.

Úkolem křivoklátského četnictva nyní bylo vypátrat, kam zmizelo i dosud nenalezené střížní zboží.

V obcích Malé Slabce a Slabce bylo skutečně zjištěno několik žen, které od cikánek zakoupily ve dnech čtvrtého a pátého srpna látky. Nabídku na ušití oblečení z nich však odmítly.

Uvedené hospodyně při konfrontaci označily a usvědčily Marii Janečkovou starší, Josefu a Annu z prodeje kradeného střížního zboží.

Stopy hole používané Františkem Janečkem a svědectví četníka Gaubeho, stejně jako zajištěné šperháky a v táboře nalezené a dále četnictvem vypátrané a zajištěné střížní zboží byly pro soud dostatečnými důkazy svědčícími proti členům potulné tlupy Janečkových pro spáchané zločiny krádeže.

Nic nebyly platné jejich výmluvy o opuštěném ohništi po světácích ani čistě náhodou objevený úkryt s velkým množstvím látek.

Pražským trestním soudem byli dne 6. listopadu 1875 uznáni vinnými ze spáchání zločinu krádeže mužští členové tlupy pro dvojnásobné vloupání a ženy pro spoluvinu na druhé krádeži v Křivoklátě, jelikož se v jejich věcech mimo jiné jistě před časem odcizené věci našla část odcizeného střížního zboží.

Podle spoluviny na zločinech krádeže na věcech uzamčených byli odsouzeni František Janeček na 14 měsíců, Matěj na 18 měsíců, Josef na 7 měsíců, Terezie na 6 měsíců, Marie starší, Josefa a Anna na 4 měsíce, Kateřina na 3 měsíce a Marie mladší na 2 měsíce vězení.

NEČEKANÝ NÁLEZ

Četník Jan Gruber z četnické stanice Bučovice v politickém okrese Vyškov měl v noci z pátku 27. března 1903 na sobotu předepsanu obchůzku východní a jižní části staničního služebního obvodu.

Velitel stanice strážmistr Arnošt Wagner předepsal podřízenému četníku do služební knížky trasu obchůzky vedoucí obcemi Černčín, Milonice, Nesovice, Letošov, Nevonice, Kloboučky, Mouřínov, Rašovice, Křižanovice a Marefy.

Po ustrojení a vyzbrojení hlásil četník Gruber krátce před dvacátou hodinou panu strážmistrovovi připravenost k odchodu na obchůzku.

Nabil svoji karabinu, vztyčil bodák, po vojensku zasalutoval a vyrazil z četnických kasáren v centru města směrem na Černčín. Světla v jednotlivých chalupách pomalu zhasínala a bučovický staniční služební obvod se ukládal ke spánku.

V Milonicích, kam došel krátce po dvaadvacáté, zaregistroval hlučnou zábavu v místním hostinci. Napomenul tedy hostinského, jelikož překročil policejní hodinu, a nehodlal vůbec tolerovat, že hostinský slavil svoje narozeniny. Samozřejmě bylo i odmítnutí k připitku na zdraví nabízené odlivky s pálenkou.

Obce Nesovice, Letošov a Nevonice byly celé ponořeny ve tmě. Během cesty lesem a podél potoka Kloboučka nepotkal ani živáčka. Až v Kloboučkách spatřil na návsi obecního zřízence, který vykonával požární hlídku. Spící Mouřínov, Rašovice a Křižanovice četník Gruber prošel zaregistrován pouze psy, kteří o sobě dali vědět štěkotem, aby se vědělo, že stavení svých pánů vzorně střeží.

Pomalou se zdálo, že překročená policejní hodina v Milonicích bude jediným úspěchem četnickovy noční obchůzky.

Ostatně i Instrukce služební pro c. k. četnictvo stanoví, že *bedlivost stanic četnických osvědčí se ne tím, kolik služeb vykoná a kolik oznámení učiní,*

Gesetz,

betreffend die

Gendarmerie

der

im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder,

samt

Durchführungs-Verordnung,

dann

Organische Bestimmungen und Dienst-Instruction

für dieses Corps.

W i e n .

Aus der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei.

1895.

nýbrž tím, když bude v jejich okresích zajištěn pořádek, pokoj a bezpečnost, a nastávalo-li by nebezpečnost, když se rychle a s účinkem tomuto odpomůže.

Když po ujití téměř třiceti kilometrů opustil četník Gruber v sobotu okolo třetí hodiny ranní Křižanovice, měl po levé ruce železniční trať a po pravé říčku Litavu, nazývanou také Cézava.

Zhruba v polovině cesty do Maref jeho pozornost upoutal objemný předmět na pravé kolejnici. Čím více se k němu přibližoval, tím více bylo četníkovi jasné, že se jedná o bezvládně ležící lidské tělo.

Ve svitu elektrické svítilny poznal, že jde o ženu ležící přes kolej obličejem k zemi. Dotykem ruky zjistil, že je tělo teplé. Otočil jej, odstranil tělo z kolejí a položil na záda do trávy podél cesty.

Jednalo se o jemu dobře známou žebračku Šafaříkovou z Marefů. Žena na četníkovu manipulaci s tělem vůbec nereagovala a stejně tak nereagovala na jeho mluvení. Proto ženu opakovaně poplácal po tvářích a následkem toho otevřela oči, zmateně se rozhlížela a vydávala nesrozumitelné zvuky.

Antonie Šafaříková byla stára 46 roků a byla domovskými příslušnou do Maref. Byla mdlého rozumu a od narození němá. Žila z toho, co dostala od obce a od sousedů či dobročinných obyvatel v okolí Bučovic.

Bližší prohlídkou četník Gruber zjistil, že je žena na dolní části těla a na pravé noze zakrvácena. Na dolní části břicha, pravém stehně a na levém kolenu byly zřejmé řezné rány.

Na četníkovy dotazy vůbec nereagovala a nebyla ani posunky schopna vyjádřit, co se jí stalo. Ženiny šaty však nebyly vůbec poškozeny, pouze byly zatřísněny od krve.

Ačkoliv se jednalo o hluboké rány, dalo se zcela vyloučit, že by zranění byla způsobena projíždějícím vlakem. V případě sražení vlakem by došlo k poškození oděvu, utrpěná zranění by byla mnohem vážnější, či by došlo k usmrcení osoby. Na rovném úseku mezi zastávkami Marefy a Křižanovice totiž vlak jezdí poměrně rychle.

Četníkovi nezbyvalo, než zanechat zraněnou a dezorientovanou ženu po prvotním ošetření obvazem sedět na zemi a rozběhnout se do nedalekých Marefů, kde v prvním stavení zburcoval obyvatele, aby sehnali vůz a vzbudili obecního starostu. Sám se vrátil na místo, kde nebohou ženu zanechal.

Jen co se dostavil ke zraněné, která sedíc na zemi pouze vydávala nesrozumitelné zvuky, projel po trati vysokou rychlostí vlak od Slavkova.

Z toho bylo naprosto zřejmé, že pokud by Šafaříkovou v rámci obchůzky nenašel a neodstranil z kolejí, tak by ji s největší pravděpodobností v noční tmě vysokou rychlostí projíždějící vlak usmrtil.

Na povoz, který přijel na místo během necelé půl hodiny, byla zraněná naložena a odvezena k lékaři do Bučovic.

Rány na ženě těle byly hluboké a způsobil je zřejmě úzký a velmi ostrý nůž. Levé koleno bylo dokonce proříznuto. Jednoznačně šlo o těžká zranění. Daleko důležitější pro četníka bylo lékařovo konstatování, že žena měla v nedávné době pohlavní styk.

Po ošetření místním lékařem byla Antonie Šafaříková dopravena vlakem do Brna a poté záchranou stanicí odvezena do zdejší zemské nemocnice.

Jelikož bylo již ráno, šel četník Gruber rovnou do četnických kasáren, kde informoval přítomného velitele četnické stanice o průběhu noční obchůzky a o nalezení zraněné žebračky.

Oba četníci se ihned vydali zpět na místo nálezu Šafaříkové. Za denního světla bylo na nedalekém poli nalezeno místo, kde byla žena pravděpodobně znásilněna a při tom pachatelem či pachatelí pořezána. Nacházely se zde stopy po zápasu a krvavé stopy.

Podle dalších stop zřejmě již v bezvědomí bylo ženino bezvládné tělo dovléčeno k železniční trati a položeno přes kolejnici, aby zde bylo projíždějícím vlakem přejet a žena usmrcena, čímž by došlo k odstranění nepohodlného svědka a zároveň by došlo k zakrytí stop po bestiálně provedeném násilném smilstvu.

Strážmistr Wagner rozhodně vyloučil nešťastnou náhodu, že by žebračka byla zachycena a poraněna projíždějícím vlakem. Jednalo se jednoznačně o zločin násilného smilstva a pokus vraždy z vilnosti spáchaný neznámým pachatelem.

Od obecního starosty se četníci dozvěděli, že Šafaříková byla předchozího dne večer viděna v domovské obci, jak chodí po žebrotě, což u ní bylo zdrojem obživy. Dále bylo starostou sděleno, že Antonie Šafaříková kromě svého postižení často trpí epileptickými záchvaty.

Podle ošetřujícího lékaře byla řezná a bodná zranění podle zaschlé krve a jejího množství na oděvu způsobena již večer, případně v nočních hodinách. Poslední vlak jel směrem od Slavkova krátce po 22. hodině a první ranní vlak jel opačným směrem krátce před pátou hodinou.

Pátování bučovických četníků se v první řadě zaměřilo na výsledky obyvatel vlastního staničního obvodu, zdali si nevšimli něčeho podezřelého, podivně se chovajícího muže či mužů, kteří mohli mít oděv zatřísněný od krve. Přes veškerou snahu celého osazenstva bučovické četnické stanice se nepodařilo zjistit jedinou v pátrání po neznámém pachateli využitelnou informaci.

Na okolní četnické stanice byl proto rozeslán pátrací oběžník s uvedením dosud zjištěných informací a se žádostí o prověření mužů v minulosti trestaných pro násilné smilstvo a mužů, o nichž je známo, že mají perverzní sklony.

